

UNA OPORTUNITAT PER A CRÉIXER

Per a la nostra Església de Menorca aquest any tan particular ha suposat una oportunitat per a la reflexió i també per augmentar el nostre compromís amb la societat.

Vàrem començar l'any il·lusionats amb el Congrés de Laics, que finalment es va desenvolupar a Madrid els dies 14-16 de febrer. Per a nosaltres fou una oportunitat per a potenciar l'acció dels laics i la seva implicació en la missió d'anunciar Jesucrist. Després d'aquella gran Assemblea, hem intentat seguir animant-los a comprometre's en algun dels quatre itineraris traçats: el primer anunci de l'Evangelí, l'acompanyament, els processos formatius i el compromís en la vida pública.

Durant el mes de març va irrompre de manera inesperada la pandèmia de la covid-19, trastocant la nostra vida i posant en qüestió moltes falses seguretats. Aquesta situació ens va convidar a ser més conscients que som éssers fràgils i vulnerables i, també, a adonar-nos que tots formam part del mateix món i que ens necessitam els uns als altres. El temps de confinament ens va brindar també l'oportunitat per a ser creatius, cercant maneres de mantenir la nostra proximitat als més pobres i, de manera especial, als que estaven patint els efectes de la pandèmia. També les nostres parròquies i comunitats van inventar mitjans per a facilitar als fidels la vivència de la litúrgia, la catequesi i la reflexió per tal de mirar des de l'Evangelí el que ens estava succeint. El temps de confinament ens ha permès també valorar el treball de molts homes i dones que, sense por a perdre la vida, van seguir sense defallir als seus llocs de treball i van comprendre molt bé que ningú se salva sol.

El temps de la “nova normalitat” ens va permetre anar reprenent, amb molta prudència, les activitats habituals com la celebració de l'Eucaristia, la catequesi i l'atenció social. L'estiu va ser un moment especial perquè vam poder celebrar moltes primeres comunions, confirmacions, casaments i batejos que s'havien posposat. Però aquest temps ha estat, sobretot, una invitació a ser més solidaris. Per tal d'alleujar a les famílies afectades per la crisi econòmica que ens ha sobrevingut, vàrem crear el “Fons de solidaritat post-covid 19”, el qual segueix oferint ajudes per a lloguers i subministraments bàsics. Al mateix temps, havíem assenyalat com a objectiu per al curs 2020-2021 “créixer com Església samaritana”, potenciant de manera especial tota la nostra acció social i caritativa.

Pens que tots hauríem d'aprendre la lliçó que ens ha donat l'any 2020. Com assenyala el Papa Francesc, “el dolor, la incertesa, el temor i la consciència dels propis límits que va despertar la pandèmia, fan ressonar la crida a repensar els nostres estils de vida, les nostres relacions, l'organització de les nostres societats i sobretot el sentit de la nostra existència” (Enc. *Fratelli tutti*, 33). Però -com ell mateix reconeix- els éssers humans oblidam fàcilment les lliçons de la història: “Tant de bo que tant dolor no sigui inútil, que donem un salt cap a una forma nova de vida i descobrim definitivament que ens necessitem i ens devem els uns als altres, a fi que la humanitat reneixi amb tots els rostres, totes les mans i totes les veus, més enllà de les fronteres que hem creat” (Enc. *Fratelli tutti*, 35).

+ Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca

UNA OPORTUNIDAD PARA CRECER

Para nuestra Iglesia de Menorca este año tan extraño ha supuesto una oportunidad para la reflexión y también para acrecentar nuestro compromiso con la sociedad.

Comenzamos el año ilusionados con el Congreso de Laicos, que finalmente se desarrolló en Madrid los días 14-16 de febrero. Veíamos en ello una oportunidad para potenciar la acción de los laicos y su implicación en la misión de anunciar a Jesucristo. Después de aquella gran Asamblea, hemos intentado seguir animándoles a comprometerse en alguno de los cuatro itinerarios trazados: el primer anuncio del Evangelio, el acompañamiento, los procesos formativos y el compromiso en la vida pública.

En el mes de marzo irrumpió de manera inesperada la pandemia de covid-19, trastocando nuestra vida y poniendo en cuestión muchas falsas seguridades. Esta situación nos invitó a ser más conscientes de que somos seres frágiles y vulnerables y, también, a darnos cuenta de que todos formamos parte del mismo mundo y que nos necesitamos unos a otros. El tiempo de confinamiento nos brindó también la oportunidad para ser creativos, buscando maneras de mantener nuestra cercanía a los más pobres y, de manera especial, a los que estaban sufriendo los efectos de la pandemia. También nuestras parroquias y comunidades inventaron medios para facilitar a los fieles la vivencia de la liturgia, la catequesis y la reflexión con el fin de mirar desde el Evangelio lo que estaba sucediendo. El tiempo de confinamiento nos ha permitido también valorar el trabajo de muchos hombres y mujeres que, sin miedo a perder la vida, siguieron al pie de sus trabajos y comprendieron muy bien que nadie se salva solo.

El tiempo de “nueva normalidad” nos permitió ir retomando, con mucha prudencia, las actividades habituales como la celebración de la Eucaristía, la catequesis y la atención social. El verano fue un momento especial porque pudimos celebrar muchas primeras comuniones, confirmaciones, bodas y bautizos que se habían pospuesto. Pero este tiempo ha sido, sobre todo, una invitación a ser más solidarios. Con el fin de aliviar a las familias afectadas por la crisis económica que nos ha venido, creamos el “Fondo de solidaridad post-covid 19”, el cual sigue ofreciendo ayudas para alquileres y suministros básicos. Al mismo tiempo, señalamos como objetivo para el curso 2020-2021 “crecer como Iglesia samaritana”, potenciando de manera especial toda nuestra acción social y caritativa.

Pienso que todos deberíamos aprender la lección que nos ha dado el año 2020. Como señala el Papa Francisco, “el dolor, la incertidumbre, el temor y la conciencia de los propios límites que despertó la pandemia, hacen resonar el llamado a repensar nuestros estilos de vida, nuestras relaciones, la organización de nuestras sociedades y sobre todo el sentido de nuestra existencia” (Enc. *Fratelli tutti*, 33). Pero –como él mismo reconoce- los seres humanos olvidamos fácilmente las lecciones de la historia: “Ojalá que tanto dolor no sea inútil, que demos un salto hacia una forma nueva de vida y descubramos definitivamente que nos necesitamos y nos debemos los unos a los otros, para que la humanidad renazca con todos los rostros, todas las manos y todas las voces, más allá de las fronteras que hemos creado” (Enc. *Fratelli tutti*, 35).

+ Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca